

ту тамъ свѣткали огньове; приличало сжщо като когато се запали хартия и хвъркнатъ много искри отъ нея, или когато клисарьтъ и момчетата тръгнатъ съ много свѣщи. Князътъ почналъ да плѣска съ ржце, но Източниятъ вѣтъръ го помолилъ да остави това и да се държи по-здрави, защото може лесно да падне и да увисне на нѣкоя отъ високитъ църковни кули.

Орелътъ въ тъмнитъ гори хвъркалъ бързо, но Източниятъ вѣтъръ хвърчелъ още по-бързо. Казакътъ на своя мѣничькъ конь се носѣлъ вихрено по степитъ, но князътъ летѣлъ хиляди пѣти по-бързо.

„Сега вече можешъ да видишъ и Хималая“, — казалъ Източниятъ вѣтъръ; — „тя е най-високата планина въ Азия. Следъ малко ще пристигнемъ въ Райската градина!“ — Тѣ свърнали още повече къмъ югъ и скоро имъ замирисало на ароматни корени и цвѣтя. Смокини и нариви дървета растѣли навсѣкжде и по дивитъ лози висѣли едри червени и бѣли гроздове. Вѣтърътъ и князътъ се носѣли надъ меката трѣва, а цвѣтята имъ се покланяли, сякашъ искали да кажатъ: „Добре дошли! Добре дошли!“

„Стигнахме ли вече въ Райската градина?“ — попиталъ князътъ.

„Не, още не сме“, — отвърналъ Източниятъ вѣтъръ, — „но скоро ще бждемъ тамъ. Виждашъ ли оная висока отвесна скала и голѣмата пещера, дето клонетъ на лозитъ приличатъ на увиснали зелени завеси? Отъ тамъ трѣбва да минемъ. — Завий се добре съ наметалото си: тукъ грѣе слънце, но тамъ е грозень студъ. Птицата, която хвърчи сега край пещерата, е съ едното крило въ горещо лѣто, а съ другото — въ ледена зима.“

„Значи, това е то пѣтътъ за къмъ Райската градина?“ — попиталъ князътъ.

И тѣ влѣзли въ пещерата. О, колко студено било тамъ! Но тѣ се не бавили много вжтре. Източниятъ вѣтъръ разперилъ крилетъ си и тѣ блеснали като свѣтълъ огнь. Каква чудна пещера! Голѣмитъ скали, отъ които капѣло вода, висѣли надъ тѣхъ въ най-различни форми и образи; понѣкога пещерата се толкова стѣснявала, че тѣ трѣбвало да пльзятъ по колѣне, а следъ това се изведнажъ пакъ разширявала и разтваряла като небето. Скалитъ наоколо приличали на гробници.

„Навѣрно отиваме по пѣтя на смъртта къмъ Райската градина?“ — казалъ князътъ, но Източниятъ вѣтъръ не продумалъ ни дума: само посочилъ напредъ, отъ кждето сияела хубава синя свѣтлина. Голѣмитъ скали надъ тѣхъ малко по малко се превърнали на мъгла и най-после станали прозрачни и чи-

сти, като малкитъ бѣли облачета подъ свѣтлината на луннитъ лжчи. Сега тѣ летѣли вече въ приятенъ топлъ въздухъ, ведъръ и чистъ като въздуха въ планинитъ, и тѣй благовоненъ, какъвто е въ Розовата долина.

Тамъ протичала рѣка, бистра като самия въздухъ, а рибитъ били сребърни и златни. Пурпурно-червени змиорки играели въ водата и при всѣка извивка изпущали отъ тѣлото си синкави искри; а голѣмитъ листа на водната роза били пѣстроцвѣтни като небесна джга; самиятъ цвѣтъ билъ жълто-червенъ пламъкъ, който смучелъ отъ водата, както пламкътъ на кандилото смуче отъ маслото. Единъ хубавъ мостъ отъ мраморъ, майсторски и тънко изсѣченъ, сякашъ отъ дантели, кристално стъкло и бисери, водѣлъ презъ рѣката за къмъ Острова на блаженството, дето цвѣтѣла Райската градина.

Източниятъ вѣтъръ дигналъ княза на ржце и го пренесѣлъ завчасъ на острова. А цвѣтята и листата запѣли най-хубавата пѣсенъ, която князътъ билъ чувалъ въ детинство, но съ такива мили приспивни гласове, каквито човѣкъ никога не би могълъ да изпѣе. Такива палми и такива великански водорасли князътъ не билъ виждалъ до тогава. На дълги вѣнци висѣли какви ли не овивни растения, — златни и цвѣтисти, както сж изписани по полетата на старитъ църковни книги, дето се сжщо така овиватъ около главнитъ букви. Имало всѣкакви птици, цвѣтя и плетеници. Недалечъ въ тревата се надували цѣло ято пауни съ разперени опашки. Да, тѣ изглеждали наистина като сжщински пауни, но когато князътъ ги пипналъ, той разбралъ, че не сж животни, а растения: то било особенъ видъ голѣми рѣпей, които приличали на великолепни паунови опашки. Львовове и тигри скачали като пѣргави котета между зеленитъ храсталаци, които ухаели като цвѣтове на маслиново дърво. Но лъвоветъ и тигритъ били кротки и питомни. Гължбъ-преметалко — блѣскавъ като седефъ — плѣскалъ съ крилетъ си по муцуната на лъва, а една сърна стоела наблизо и поклащала глава, като че ли и тя иска да си играе.

Но ето че дошла и феята на Райската градина. Дрехитъ ѝ свѣтѣли като слънце, а лицето ѝ било мило като лице на щастлива майка, която се радва на детето си. Тя била млада и много хубава. Следъ нея вървѣли най-гиздавитъ момичета и на косата на всѣко отъ тѣхъ грѣела по една звезда.

Източниятъ вѣтъръ предалъ на княгинята написания отъ птицата Фениксъ палмовъ листъ — и нейнитъ очи свѣтнали отъ радостъ. Тя хванала княза за ржка и го за-